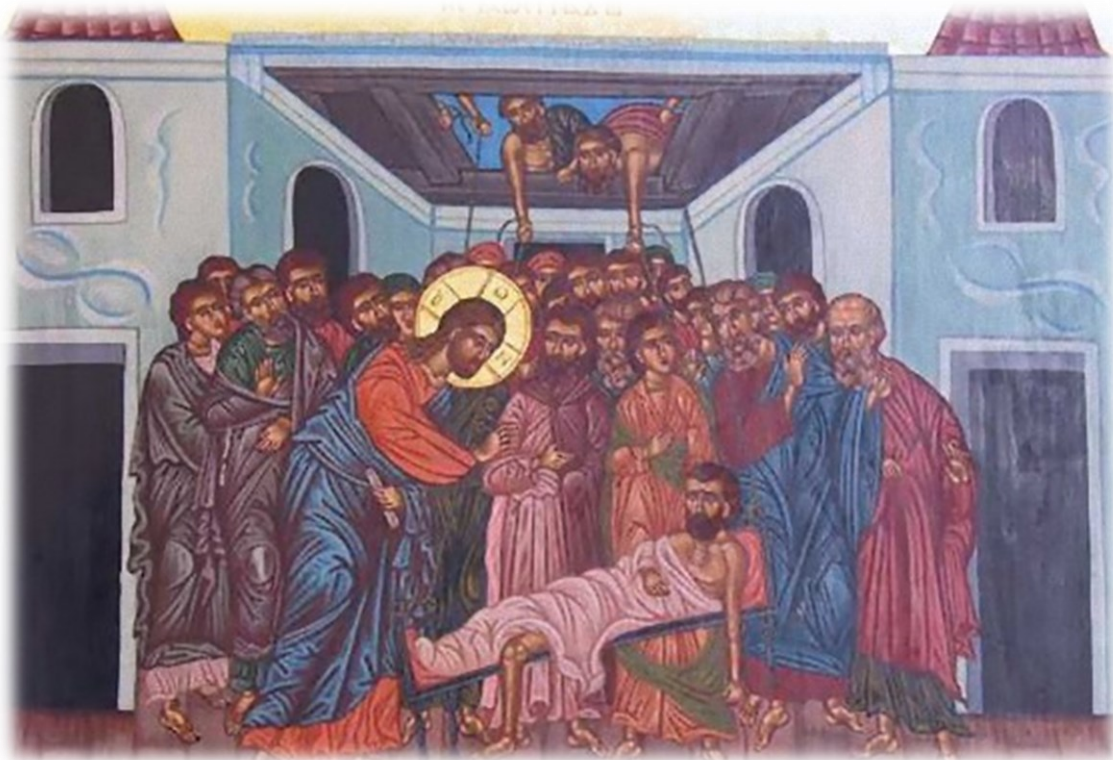


Η άφεση των αμαρτιών – Κυριακή ΣΤ΄ Ματθαίου.

Αρχιμανδρίτης Δωρόθεος Τζεβελέκας (+).



Ευαγγελικά αναγνώσματα.

«Θάρσει τέκνον· αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι»

Είναι προτιμότερο να έχει κανείς δεχθεί την άφεση των αμαρτιών του, δια μέσου του μυστηρίου της εξομολόγησης, από του να έχει το ύψιστο δώρο της καλής υγείας. Η καταλλαγή μας με τον Θεό είναι η πρώτη προτεραιότητα της επίγειας ζωής μας.

Μερικές φράσεις του Κυρίου μάς φαίνονται σκληρές, όπως: «ουκ ήλθον βαλείν ειρήνην επί την γην, αλλά μάχαιραν» ή «ο φιλών πατέρα ή μητέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος» (Ματθ. 10:37) ή «πολλοί ουν ακούσαντες εκ των μαθητών αυτού είπον· σκληρός εστίν ούτος ο λόγος· τις δύναται αυτού ακούειν;» (Ιω. 6:60). Η πραγματικότητα είναι ότι ο Κύριος θέλει να αποστασιοποιηθούμε από τις μικροχαρές αυτού του κόσμου, για να μην ταυτισθούμε μαζί τους και αγαπήσουμε την κτίση και όχι τον κτίσαντα. Πνευματική πρόοδος είναι να λες μαζί με τον Απόστολο Παύλο «τα πάντα και εν πάσι Χριστός» (Κολ. 3:11). Όλα όσα κάνουμε πρέπει να γίνονται προς δόξαν Θεού: η οικογένειά μας, η εργασία μας, η

κάθε αναστροφή μας. Ακόμη και η μεταξύ μας αγάπη, για να είναι αληθινή, πρέπει να είναι εν Χριστώ αγάπη. Δεν ανήκουμε καν στον εαυτό μας, είμαστε του Θεού: «ουκ εστέ εαυτών, ηγοράσθητε τιμής» (Α΄ Κορ. 6:20).

Η πορεία του ανθρώπου στον κόσμο τούτο είναι μία πορεία πνευματικής ολοκλήρωσης, δια μέσου των «μεθελικιώσεων» του Χριστού. Πασχίζει να ξεφύγει από την αγάπη προς τον εαυτό του, που είναι το κύριο εμπόδιο, και να αγαπήσει τον Θεό «εξ όλης της ψυχής και εξ όλης της καρδιάς και εξ όλης της ισχύος και εξ όλης της διανοίας και τον πλησίον ως εαυτόν». Η πορεία του ανθρώπου είναι μία πορεία προς την αγάπη του Χριστού, την ανιδιοτελή αγάπη. Γεννηθήκαμε προκειμένου να μάθουμε να αγαπούμε, εφόσον «αγαπώ ίσον υπάρχω».

* * *

Οι ασθένειες, οι αποτυχίες, οι θλίψεις αυτής της ζωής ξεπερνιούνται με την επιβεβαίωση της αγάπης μας προς τον Χριστό. «Τις ημάς χωρίσει από της αγάπης του Χριστού; Θλίψις ή στενοχωρία ή διωγμός ή λιμός ή γυμνότης ή κίνδυνος ή μάχαιρα;» (Ρωμ. 8:35). Οποιοσδήποτε άλλος τρόπος να διαχειρισθούμε τις θλίψεις αυτής της ζωής είναι ανθρωποκεντρικός και οδηγεί σε μεγαλύτερη δυστυχία: «παν ο ουκ εκ πίστεως, αμαρτία εστί» (Ρωμ. 14:23). Ο άγιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης έλεγε: «Ο καρκίνος έχει γεμίσει τον Παράδεισο». Οι ασθενείς με μία ανίατη νόσο παύουν να έχουν όλη τους την εμπιστοσύνη στις δυνατότητες του ανθρώπου, ταπεινώνονται, στρέφονται στον Θεό και σώζονται.

Ο Χριστός με την σάρκωση και την Ανάστασή του ανακαίνισε την ανθρώπινη φύση, γιατί όλη η ανθρώπινη φύση ήταν υποστασιασμένη στο πρόσωπό του, και άνοιξε τον δρόμο για τη θέωση του ανθρώπου. Στο πρόσωπο του Χριστού εξαφανίζεται η διάσπαση της ανθρώπινης φύσης και βρίσκει ξανά την ενότητά της. Στο πρόσωπο του Χριστού αποκαλύπτεται ο αληθινός άνθρωπος. Το πρότυπο του τελείου ανθρώπου είναι η ενυπόστατη αλήθεια, ο Θεάνθρωπος Χριστός. Οι Πατέρες, συνεπώς, ταυτίζουν τον ανακαινισμό του ανθρώπου με την εν Χριστώ ζωή.

Δεν υπάρχει καμιά ασαφής «πνευματικότητα», αλλά μόνο η εν Χριστώ ζωή. Η απόδειξη της αγάπης μας στον Χριστό είναι η τήρηση των εντολών. Σήμερα ο κόσμος βρίθει από πλανεμένες διδασκαλίες κάθε εί-

δους: Γκουρουισμό, βουδισμό, γιόγκα, νέα εποχή, καταστροφικές λατρείες και τα τοιαύτα. Όμως, η περί ανθρώπου διδασκαλία δεν μπορεί να διαφέρει από την εν Χριστώ διδασκαλία.

* * *

Στην σημερινή ευαγγελική περικοπή ο Κύριος συγχωρεί τις αμαρτίες του παραλυτικού. Η Εκκλησία, που είναι η παράταση της παρουσίας του Χριστού στον κόσμο, έχει αυτό το ρόλο σήμερα, με το μυστήριο της μετάνοιας-εξομολόγησης. Τα μυστήρια δεν είναι τελετές, είναι άκτιστες ενέργειες του Θεού και δεν αριθμούνται, ούτε κλείεται ποτέ η αρίθμηση. Είναι μυστηριακές φανερώσεις του Θεού, τα σημεία όπου ενούται ο άκτιστος Θεός με τον άνθρωπο. Όσοι είναι προετοιμασμένοι να δεχθούν τον Κύριο και μετέχουν ενεργώς, έχουν αισθητή την παρουσία του στα μυστήρια.

Με τον τρόπο αυτό οι ενεργώς μετέχοντες έχουν αίσθηση της παρουσίας του Θεού και τα μυστήρια λειτουργούν ως θύρες που ανοιγόμενες μας δείχνουν τα μέλλοντα. Εφόσον τα μυστήρια συνδέονται με τα στάδια της εν Χριστώ ζωής, την κάθαρση, τον φωτισμό και την θέωση, συντελούν, για εκείνους που θέλουν και είναι άξιοι, να έχουν εμπειρία του Θεού από αυτήν την ζωή. Ο Θεός δεν μας ξέχασε, είναι διαρκώς παρών στην κτίση, μας αγαπά έως «μανικού έρωτος» και μπορεί να θεραπεύσει και την δική μας παράλυση και να γεμίσει την ζωή μας με νόημα και σκοπό.

Από το βιβλίο: Αρχιμανδρίτου Δωροθέου Τζεβελέκα, ΔΙΗΓΗΣΟΜΑΙ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΣΟΥ (η αγάπη του Θεού στα κυριακάτικα Ευαγγέλια). Θεσσαλονίκη 2015.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>